

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. H. T.,** zastoupený advokátem Mgr. Petrem Volšíkem, se sídlem Sokolovská 161, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. 46 Az 23/2005,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 11. 2003, č. j. OAM-2077/VL-07-P17-2003, o neudělení azylu stěžovateli pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí jeho žaloby.

Tuto nezákonnost stěžovatel shledává v tom, že podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro odmítnutí jeho žaloby. Z usnesení krajského soudu vyplývá, že stěžovateli byla žaloba (*pozn. soudu:* stěžovatel má zjevně na mysli rozhodnutí žalobou následně napadené) doručena za použití ustanovení o fikci doručení. Tu lze však podle stěžovatele použít jedině tehdy, když je splněna podmínka, že se osoba, jíž je doručováno, v místě doručení zdržuje.

Tato podmínka nebyla ve stěžovatelově případě splněna, o čemž svědčí i to, že si stěžovatel zásilku nevyzvedl. Protože pak nelze použít ustanovení o fikci doručení, je nutno za den doručení považovat den, kdy stěžovatel zásilku reálně obdržel, a proto nelze jeho žalobu pokládat za opožděnou.

Stěžovatel proto navrhuje, aby bylo napadené usnesení krajského soudu zrušeno, a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a domnívá se, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právem a odkazuje na správní spis, zejména na výpovědi, které byly učiněny během správního řízení.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 5. 5. 2003 na základě žádosti, v níž je jako důvod žádosti o azyl uvedeno, že je ve Vietnamu těžký život a stěžovatel tam neměl práci, proto se snažil najít práci v ČR, aby se mohl uživit a postarat se o svou rodinu. Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 16. 9. 2003. V tomto pohovoru také uvedl, že se od kamarádů dozvěděl, jak se žije v ČR, a proto sem přijel s roční zastávkou v Rusku. Nepodařilo se mu ovšem zařídit si v ČR legální pobyt, a proto požádal o azyl.

Žalovaný se rozhodl svým výše označeným rozhodnutím ze dne 24. 11. 2003 azyl neudělit, když uvedl, že stěžovatel ze své vlasti vycestoval z ekonomických důvodů za prací, což ovšem není důvodem, pro nějž by bylo možno azyl udělit, když nepříznivá hospodářská situace ve Vietnamu a s tím spojená nezaměstnanost postihuje značnou část obyvatelstva ve Vietnamu a nelze ji označit za pronásledování. Bylo navíc shledáno, že stěžovatel požádal o azyl zejména proto, aby legalizoval svůj pobyt v ČR, tuto snahu měl ovšem realizovat prostředky nabízejícími se v rámci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V úhrnu tedy nebylo shledáno naplnění podmínek podle § 12 zákona o azylu. Dále nebyly shledány ani podmínky umožňující udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, ani překážka vycestování podle jeho § 91.

Toto rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno osobně dne 11. 12. 2003 na pracovišti O. B. – J., a to na základě výzvy k převzetí rozhodnutí ve věci řízení o udělení azylu. Toto osobní převzetí potvrdil stěžovatel vlastnoručním podpisem (doručenka založena na č. l. 63 správního spisu).

Proti takto doručenému rozhodnutí podal stěžovatel osobně dne 23. 5. 2005 žalobu ke Krajskému soudu v Praze, jak vyplývá z prezentačního razítka krajského soudu na žalobě (založena na č. l. 1 soudního spisu), v níž uvedl, že se správním rozhodnutím nesouhlasí, vyjmenoval několik ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, která shledával porušena v azylovém řízení, a uvedl, že opustil svou vlast, neboť byl bez svobody a neměl žádná práva, proto chtěl odejít do ČR, kde chtěl svobodně žít a pracovat. V případě návratu se obával o svůj život, neboť si na cestu do ČR musel vypůjčit mnoho peněz od mafie. Zároveň v této žalobě uvedl, že mu bylo napadené správní rozhodnutí doručováno za použití ustanovení o fikci doručení, což ovšem nebylo v souladu se zákonem, neboť se v místě doručování nezdržoval, proto si zásilku ani nevyzvedl. Proto nebylo možno podle jeho názoru považovat jeho žalobu za opožděnou.

Tuto žalobu krajský soud odmítl svým výše označeným usnesením ze dne 27. 9. 2005 napadeným touto kasační stížností. V něm uvedl, že napadené správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 12. 2003, neboť dne 3. 12. 2003 byl stěžovatel řádně vyzván k převzetí rozhodnutí, což stvrdil svým podpisem, v souladu s výzvou se pak 11. 12. 2003 skutečně dostavil k převzetí rozhodnutí, přičemž toto převzetí je potvrzeno podpisem připojené doručenky a podpisem protokolu o předání rozhodnutí. Krajský soud také připomněl, že podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze podat žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, kromě výjimek uvedených v odst. 2 tohoto ustanovení. Běh této patnáctidenní lhůty přitom zjevně začal po dni 11. 12. 2003, kdy došlo k doručení správního rozhodnutí stěžovateli. Jeho námitku vadného doručení za použití fikce doručení označil krajský soud za neopodstatněnou, neboť k jeho doručení nedošlo za použití fikce doručení, nýbrž standardním doručením, když si stěžovatel správní rozhodnutí osobně převzal. Z těchto důvodů krajský soud žalobu jako opožděnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky usnesení krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatel svou kasační stížností brojí proti tomu, že mu bylo rozhodnutí žalovaného doručováno pomocí fikce doručení a uvádí, že tato skutečnost vyplývá jak z napadeného usnesení krajského soudu, tak ze správního spisu. K tomu nelze než uvést, že toto tvrzení je zcela odtrženo od obsahu správního spisu i od usnesení krajského soudu.

Jak bylo rekapitulováno výše a jak zcela správně uvedl krajský soud, ve správním spise nelze nalézt žádný důkaz o tom, že by stěžovateli bylo doručováno pomocí fikce doručení, naopak mu bylo doručeno řádně, způsobem a v čase, který byl opakovaně popsán výše. Toto řádné doručení navíc stěžovatel stvrdil i svým podpisem. Jeho kasační stížnost se tak zcela míjí se skutečností a jeho právní argumentace týkající se požadavků na doručování za použití fikce je zcela nadbytečná a nesouvisející se skutečným stavem věci.

Stejně tak ovšem se správním spisem a napadeným usnesením krajského soudu nesouvisí ani vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, když namítá věcnou správnost svého

rozhodnutí, jakkoliv o ní vůbec není spor, a odkazuje na výpovědi a podání učiněná stěžovatelkou, byť se jedná o muže.

Lze tak ukončit tento absurdní dialog stěžovatele a žalovaného konstatováním, že nelze než souhlasit se správností postupu krajského soudu a potvrdit, že bylo namístě stěžovatelovu žalobu podanou více než rok po řádném doručení správního rozhodnutí odmítnout pro opožděnost, což krajský soud zcela v souladu se soudním řádem správním učinil.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal, že by napadené usnesení bylo nezákonným rozhodnutím o odmítnutí stěžovatelova návrhu ve smyslu tvrzeného ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu